

Muhu

Odjakživa mají Krkonoše svého Krakonoše a Orlické hory Rampušáka. Jen Jizerské hory dlouho neměly svého dobrého ducha, který by je ochraňoval a bděl nad tím, aby tu lidé nedělali nějakou nekalotu, měli se rádi, pracovali a množili se i umírali, jak káže odvěký zákon věčné a moudré přírody.

Sešli se jednou Krakonoš s Rampušákem a uvažovali, co udělat, aby i Jizerské hory měly svého ochránce. Prohlédli si nejdřív kopce, louky a skály od Smrku po Oldřichovské sedlo a přes Černou Studnici až dolů k Jizeře, kde se do ní vlévá divoká Kamenice a dravý Žernovík.

Pak se zastavili na dnešním Muchově, tehdy ještě kopci beze jména, a řekli si: „Tady je to pravé místo. Je odsud vidět široko daleko a dá se odtud vládnout nejen nad všemi kopci, lesy i lukami, ale i nad proradným lidským plemenem.“

Rampušák, který je mladší než vládce krkonošských hor, se svým starším druhem souhlasil, a tak Krakonoš mohl začít čarovat.

Nejdříve se na okolní hory snesla mlha a pak vítr, který se rázem změnil ve vichřici. Ta začala lomcovat skalami, viklany v horách se začaly kymácet a země se chvěla, jako by uvnitř tisíce obrů přehrabovaly své poklady. A pak se právě v místě, kde stáli oba tajemní vládci sousedních hor, náhle otevřela skála a byl vidět vchod do jakési jeskyně. Když mlha klesla, spatřil Krakonoš s Rampušákem uprostřed podzemí průsvitnou postavu, jakoby spředenou z mlh táhnoucích se ve dnech podymy nad kamenickým údolím. Měla na sobě namodralý plášť, jehož knoflíky byly z jizerského safíru, a ve tváři vodové oči, ne nepodobné tůnům na Čihadle nebo Knajpě. Voněla již z dálky jehličím a měla dlouhé prsty, podobné kořenům buků, které nevyvrátí ani ta největší vichřice. Když se jimi duch dotkl země, cítil každý její sebemenší záchvěv, i když přicházel až od Bílého Potoka nebo Černické skály.

Když si Krakonoš s Rampušákem prohlédli ducha, jehož stvořili, obrátil se Krakonoš k bytosti v namodralé jeskyni a pronesl několik prorockých vět: „Budeš dbát na to, aby lid v tvém kraji byl pracovitý a spravedlivý, aby chudým křivditi nedal a ve vzájemné lásce žil, nespravedlnost a panovačnost aby trestal a zemi řádně obdělával. A abys mohl zblízka pozorovat život lidí a zvířat, smíš na sebe brát nejrůznější podoby a v případě potřeby se můžeš učiniti i neviditelným.“

Krakonoš a Rampušák byli se svým dílem spokojeni a už se chtěli s novým druhem rozloučit a poslat ho do jeho zelené říše, když si Rampušák, dobrý duch Orlických hor, náhle vzpomněl:

„Na něco jsme zapomněli!“

„Copak to je?“ zeptal se' Krakonoš.

„Nevíme, jak mu budeme říkat . . .“

„Máš pravdu, na to jsem opravdu zapomněl,“ přisvědčil Krakonoš.

*Byla už noc a odkudsi z Černostudničního hřebene začala houkat sova své táhlé muhúúú.
„Co kdybychom ho nazvali Muhu?“ napadlo vládce Krkonoš. A při tom už zůstalo.*